

ת"פ 43473/06/21 - מדינת ישראל נגד תריקו מלדה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 43473-06-21 מדינת ישראל נ' מלדה (עציר)
תיק חיצוני: 301931/2021

בפני	כבוד השופט טל ענר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י עו"ד עידן סטולוב
נאשם	תריקו מלדה
	ע"י עו"ד איתי רוזין

החלטה

1. לפני בקשה לחיוב המדינה בתשלום פיצויים, לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. הנאשם עותר שישולם לו פיצוי בגין 19 ימי מעצרו וכן החזר הוצאות הגנה.
2. כתב האישום ייחס לנאשם עבירה של סחר בסמים. על פי הנטען בכתב האישום במהלך השנים 2020-2021, בכ-10 הזדמנויות שונות מכר הנאשם סם מסוג קוקאין בכמות של 1-2 גר' בכל מכירה תמורת 600 ₪ עד 1,200 ₪ בכל פעם. כל המכירות היו לאותה רוכשת.
3. יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים וביום 28.6.21 ניתנה החלטה (מ"ת 43495-06-21) לפיה קיים "**כרסום בעל עוצמה רבה**" בראיות ועל כן הורה בית המשפט על שחרור הנאשם בתנאים מינימליים. בהמשך לכך, ולאחר שבוצעה השלמת חקירה, הודיעו הצדדים ביום 6.12.21 על ביטול בהסכמה של כתב האישום, לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ.
4. הנאשם טוען שמתקיימות שתי העילות לפיצוי על פי סעיף 80 לחוק העונשין. לטענתו לא היה יסוד להאשמת הנאשם, שכן הראיות לחובתו היו קלושות מלכתחילה כפי שנקבע כבר בהחלטת השחרור. בנוסף טוען הנאשם שקיימות נסיבות אחרות המצדיקות תשלום פיצוי ובהן ההתרשלות בניהול החקירה.
5. המאשימה סבורה שיש לדחות את הבקשה. לטענתה היה בהחלט יסוד להגשת כתב האישום מלכתחילה, וגם החלטת השחרור קובעת שקיימות ראיות לכאורה. לעניין העילה החלופית טוענת המאשימה כי החקירה נוהלה באופן תקין ובנוסף מציינת המאשימה את העובדה שכתב האישום בוטל והנאשם לא נדרש לנהל את ההליך.

6. סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע כי "ראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה".
7. העילה הראשונה (לא היה יסוד להאשמה) פורשה בפסיקה באופן מצמצם ביותר. בע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל (2002), נקבע כי על הטוען לקיומה של העילה להוכיח "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" בהעמדתו לדין. בענייננו איני סבור שנפל פגם בשיקול הדעת להגיש כתב אישום נגד המבקש וסבורני כי ההחלטה להעמידו לדין הייתה סבירה.
8. התשתית הראייתית המרכזית להעמדה לדין הייתה מכשיר טלפון סלולארי שנתפס בחיפוש בדירה בה שהה הנאשם. בחדירה למכשיר הטלפון התברר שבאמצעות מכשיר זה בוצע סחר בסמים ועוד התברר שמאותו מכשיר בוצעו שיחות לבני משפחה קרובים מדרגה ראשונה של הנאשם, עובדה שביססה באופן נסיבתי את הקישור בין הנאשם לבין מכשיר הטלפון.
9. אכן, כפי שציין בית המשפט בהחלטה בעניין הראיות לכאורה בהליך המ"ת, קיים קושי לא מבוטל בתשתית ראייתית זו, ואומנם קושי זה היתרגם לבסוף לכדי הסכמה על ביטול כתב האישום (גם לאחר שבוצעה השלמת חקירה שלשית המאשימה חיזקה את הראיות). חרף כך איני סבור שניתן לומר שהחלטה להעמיד את הנאשם לדין הייתה מופרכת מלכתחילה. הגם שדובר בתשתית ראייתית נסיבתית, השילוב של תפיסת הטלפון בסמוך לנאשם, השיחות שבוצעו ממכשיר זה לקרוביו, ההתאמה בין מראה הנאשם לתיאור שמסרה הקונה וחיזוק הראיות ע"י שתיקת הנאשם בחקירתו - כל אלה יכולים היו להביא תובע סביר למסקנה שדי בתשתית זו על מנת לקשור באופן נסיבתי בין הנאשם לבין מכשיר הטלפון, וכפועל יוצא מכך לבסס את הקשר שלו לעבירת הסחר בסם.
10. באשר לעילה השניה (נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי) - עילה זו מנוסחת באופן עמום המותיר לבית המשפט מתחם שיקול דעת. בעניין דבש הנ"ל, נקבע כי העילה נחלקת לשלושה סוגי נסיבות: נסיבות שעניינן הליכי המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם; ונסיבותיו האישיות של הנאשם. בע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל (1997) הבהיר בית המשפט העליון מה טיבן של הנסיבות המצדיקות פיצוי:

"ניתן לציין שיקולים אחדים, שיש בהם כדי לסייע בידי בית-המשפט להחליט בכל מקרה אם התקיימו "נסיבות אחרות", המצדיקות תשלום הוצאות ופיצוי לפי הסעיף. להלן רשימה של שיקולים כאלה: האם החקירה נפתחה והאישום הוגש בתום-לב, או שמא הנאשם נפל קורבן לעלילת שווא או לשיקולים זרים; האם החקירה נוהלה באופן ראוי, כגון: האם טענת אליבי של הנאשם נבדקה כנדרש והאם נערכה חקירה לעדים שנדרש לחקור אותם; האם התביעה נוהלה באופן

שהכביד על הנאשם ללא הצדקה, וכתוצאה נגרמו לו הוצאות יתרות או מעצרו התמשך מעבר לנדרש; האם המשפט התארך יתר על המידה, ללא הצדקה, בעוד הנאשם נתון במעצר, ובלי שניתן לייחס את התארכות המשפט לנאשם עצמו; האם הנאשם ניסה לשבש את מהלך החקירה או המשפט; האם התברר בדיעבד, ואף שמלכתחילה היה יסוד להאשמה, כי לא היה מקום להגיש את כתב-האישום, בשל שיקולים מיוחדים הנוגעים לנאשם, לעניין הציבורי או לנסיבות אחרות; האם בית-המשפט זיכה את הנאשם מחמת הספק, בשל היעדר ראיות מספיקות או בשל פגם דיוני בניהול המשפט, או שבית-המשפט קבע בצורה פסקנית כי הנאשם לא ביצע עבירה".

11. ביישום לענייננו, אינני סבור שמתקיימים הפרמטרים שמצדיקים פיצוי. לא מצאתי שהחקירה התנהלה בצורה מגמתית או רשלנית או שהנאשם נפל קורבן לעלילת שווא. לא למותר לציין שהקושי הראיתי הביא לשחרורו של הנאשם לאחר פרק זמן קצר יחסית וללא תנאים מגבילים, וגם כתב האישום בוטל בסופו של דבר בשלב ההתדיינות המקדמית ומבלי שהנאשם היה נתון לעינוי הדין הכרוך בניהול משפט ממושך.

12. לאור האמור לעיל - הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"ג, 19 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.